Báj dávných králů (rec) - Radek Čihák

Bez urážky pytel slov soli rozeběhl kníry namrskat a tváří vpřed šli samostavně kruhem.
Komu líc? A kde si vzít? Pak napřetřas, když nerozuměls ničemu to přímo veslem haslo - nekompletní výhrůžky jen s přidáním pach ztrácel.
Naleštěný nesli kříž a ještě výš co touhou mimoděk jak jdouce krasem výkřiků jich stalagnát se zlomil.
Letí vztek a padá čmoud. Já neprotrh ten tlamyztvrd, co zkoušel k ránu pohasnout, že našel víc než k zemi pad sen vítězů zdí statečnou se neprošel a přitom krachnul hnátem skrze stín a usmál se, že podlomil mou nejnovější, zdivočelou sílu.
Vždyť bez nás dál bys nedošel tam kdesi jak sis maloval a navíc chtěl by ještě sloup se klaněl v zemi hrdinů – té pohádce se neposměj, když běžíš, víru otírej, když chceš to. Chceš to? Chceš to víc?
Já v báji dávné žertoval na místě zlomců básníka, kde králík sultán vmetl hněv, pak slonovinou obešel skryt děsem v prach, že zlatý rým co nebem plul v ten čas on zapomněl svým tajným kouzlem skrýt žlutočernou stonožku.
O nohu dál jen opíral do spirál chalát zmáčený a tenčil víkem marnosti co neunes – já dosvědčím půl pravdy jak se havran zámku nedotknul a přítel s lanem v přípravě mu napřed šel – už dost té tragedie.
Tys neodbočil včas a já tam byl. Tys argumenty posílal jak sémě v náruč kamenů a mnohá zloba na praku se vzpínala. Jenže mění se to.
Co myslels, já bych neuzved, tams nakrabatil vteřiny a divit chtěl ses v komorách, že neslyším tvé řády.
Jenže musel by ses ohlédnout až k počátkům a naskrz den jenž přeťal nit ses přestal smát už nevidíš, už neslyšíš jak navázané poselství se vzpíná Bohu do očí, když změny jdou skrz dlouhý den sám zasedneš jak králi králů král, necháš si zahrát a koně pobídneš zatímco na druhém břehu stojí zranění strašáci v polích ztracení.